

Si la Conxita Chumillas hagués viscut al segle XVI hauria estat comerciant ambulat i travessaria contrades igual que ha fet sempre, i ho continua fent ara, en el seu paper d'aventurera empresarial. I és que tal i com ella diu, d'empresari i d'aventurer s'hi neix. Així, aquesta dona manresana ha tingut sempre el neguit de creuar fronteres i aprendre, i potser per tot això va començar estudiant llengües: **"Vaig fer traducció i interpretació, la meva primera feina va ser a l'Institut Francès de Manresa i duia una vida d'allò més normal; m'havien educat per ser mestressa de casa i als dinou anys ja em vaig casar. El 1980, però, vaig encetar la meva aventura empresarial."**

Totes les odisses s'inicien amb un cop de sort o, si més no, amb un canvi sobtat, i la de la Conxita va néixer amb un viatge a l'Orient: **"El meu marit i jo, que som viatgers de mena, vam anar a la Xina, allà vam conèixer uns inversors i vam decidir marxar cap a Santo Domingo, a muntar un negoci d'exportació de pinyes."** Amb vint-i-tres anys li va faltar temps per fer les maletes: **"Hi vam anar amb tota la il·lusió del món, però és clar, hi havia una pila de coses que no sabíem, la pinya tampoc no era gaire popular... Tot plegat, tanmateix, va ser una gran experiència formativa."**

El cas és que el cuquet de l'aventura que corria dins aquesta dona s'havia despertat: **"En tornar vaig començar a treballar al diari Regió 7, però de seguida l'esperit emprenedor em va fer muntar una empresa de cursos de formació empresarial a través de simulació de gestió, en col·laboració amb el diari econòmic Cinco Días, i tot i que també vam haver d'abandonar aquest projecte, perquè un dels socis se'n va retirar, altra vegada l'experiència va ser molt enriquidora."**

El tercer intent, en qualsevol cas, va servir per tornar a encarrilar la Conxita dins del món empresarial: **"Actualment ocupo el càrrec de gerent a Cartopap Ibèrica S.A., una petita empresa pionera en el camp dels agents del paper i cartró, que es va crear el 1973 pel Carlos Rodríguez Broto, que ha estat al llarg de molts anys el meu millor valedor, un excel·lent mestre en aquest negoci que encara que pugui semblar simple és d'una gran complexitat, i sobretot un amic incondicional."** Només cal pensar en els fulls i fulls que formen part de la nostra quotidianitat: paper de carta, de seda, d'estressa... El paper és una constant en les nostres vides.

"N'hi ha de moltes menes –explica la Conxita-, i nosaltres comercialitzem en els dos grans sectors de la papereria: la impressió i l'embalatge. Cartopap ofereix eminentment un servei comercial a les fàbriques papereres i al client. Som la imatge a Espanya d'una sèrie de fàbriques europees per a les quals nosaltres busquem els clients al nostre país. Ja us podeu imaginar que la meva feina implica viatjar molt allà on hi ha el fabricant - Escandinàvia, Gran Bretanya, França, Alemanya...- i arreu de l'Estat espanyol, que és el nostre mercat."

Aquesta manresana reconeix que per fer totes aquestes tasques s'ha hagut de preparar, però que la seva carrera li ha donat una base cultural importantíssima: **"Avui dia s'insisteix molt en les escoles de**

negocis; tanmateix, aquests tenen una part humanística bàsica. La pràctica és el que més m'ha ajudat, i molt de sentit comú, que és essencial perquè una empresa és com una casa, que és tan o més difícil de portar, i si no fixem-nos que un tema tan empresarial com és la negociació té el seu origen a la llar, entre germans, entre pares i fills... Tot això a part, hi ha la qüestió més personal, que són altes dosis d'il·lusió, de constància i creença en el propi projecte. I això no s'aprèn enlloc."

En aquest sentit, la Conxita confessa que tot i la seva dedicació a l'empresa, que l'obliga a viatjar cada setmana, a casa no té cap mena de problema. **"És qüestió d'organitzar-te i rascar-te la butxaca. A més, jo he tingut la sort que en Joan, el meu marit, ha estat sempre un gran suport."** I avui afirma que no sacrificaria la família per la feina. **"La vida és com un trencaclosques que ha de tenir totes les peces, si en manca una no pot funcionar. Cal estar bé personalment per donar bons resultats a la feina. Per això el meu marit i els meus dos fills, la Clara i l'Adrià, són prioritaris. Jo podria continuar formant-me després de la feina, en canvi faig cap a casa per estar amb ells."**

Altre cop aquest afany innat per saber. Aquesta poliglota reconeix que és persona de formació contínua. Per això aprofita les hores mortes als aeroports per llegir: **"¿Per què un empresari, un executiu o un enginyer no pot llegir García Márquez? Sóc de l'opinió que cal tenir una formació tan àmplia com sigui possible. Hem de ser conscients que la societat canvia i que la feina tal com la coneixem avui aviat no existirà. Cal inculcar els fills autoconfiança i una ment oberta, perquè en el futur hauran de viure de la pròpia imaginació i de la independència, ni l'Estat ni nosaltres no els podem protegir. Vull donar els meus fills llibertat dins d'un ordre, i potenciar allò que tenen de bo. A mi, per exemple, em van educar per ser mestressa de casa i ara sé que els meus pares han sofert, i no pas compartit, les meves decisions, perquè jo sabia que no volia ser com ells i que el món no s'acabava a Manresa."**

Certament, la fugida a Santo Domingo no devia ser gaire ben vista en una època en què poques eren les dones empresàries. Avui dia, en canvi, la batalla ja no és al camp professional sinó més aviat al camp domèstic: **"A la feina no he tingut mai problemes; la relació amb els meus companys, clients o proveïdors, tot homes, és de col·legues. Crec, sincerament, que els grans enemics de les dones amb una certa responsabilitat són les dones mateixes, i massa sovint la pròpia parella. La gelosia professional és un mal molt comú. De la mateixa manera que jo justifico la meva trajectòria professional, una altra dona justificarà la seva tasca de mestressa de casa amb arguments, sovint sentimentals, i això provoca enfrontaments, sovint dolorosos, entre les dones."**

La Conxita, finalment, creu que hi ha una descol·locació del paper masculí i que si els homes de les properes generacions no s'espavilen, les dones es posaran al capdavant. Ella, de moment, ja s'ha avançat a molts.



Conxita Chumillas - Sant Just Desvern (el Barcelonès)